

POSLOUCHÁM, O ČEM SE BAVÍ *muži*

Nová kniha psychoterapeutky, publicistky a spisovatelky **Ivy Hadj Moussa** (44) *Těžké duše vypráví o tom, co tíží „stárnoucí bílé muže“, o konfliktu generací, boji s vlastním svědomím, ale také o síle (metalové) hudby, přátelství a naději.*

TEXT: LUCIE ZÍDKOVÁ

KE ČTENÍ

Johanes se žíví vyklížením bytů, má za sebou rozvod a ve střídavé péči dospívající dceru. A na krku jeden sexuální skandál. Ale taky má tři kamarády, s nimiž ho spojuje láska k heavy metalu i frustrace ze současného světa, kterému přestávají rozumět. Může najít společnou řeč s dcerou, která nejí maso a dívá se na něj spatra? A čeká ho v životě ještě něco?

Hlavní hrdina vaší nové knihy je padesátník **Johanes**. Proč zrovna on?

Napadlo mě to během jednoho metalového koncertu, když jsem pozorovala partičku padesátníků v džínových vestách. Čím se žíví, jaké mají v životě radosti a starosti? Co pro ně vlastně znamená muzika? Můj hrdina má předobraz v několika mých známých. Johanes se žíví tvrdou fyzickou prací, před časem ho opustila manželka, s čímž se horko těžko vyrovnává, a ve střídavé péči má dospívající dceru. A taky ho pronásleduje citlivá záležitost – před několika lety pracoval jako instruktor v autoškole a pokusil se sexuálně sblížit se svou klientkou.

V knize hraje důležitou úlohu generační konflikt mezi Johanese a jeho dcerou. Komu v něm fandíte?

Jednoznačně oběma! Myslím si, že na generačních konfliktech není nic špatného. Rodiče a jejich děti nemusejí mít stejné názory, dokonce si ani nemusejí ve všem rozumět. Důležité je, aby spolu měli upřímný, otevřený a autentický vztah. I když to Johanes se svou dcerou Žofií nemá jednoduché, oba se svým způsobem snaží. A možná k sobě mají blíž, než si myslí.

Kromě toho, že píšete knihy (a také články k nám do Marianne), pracujete jako psychoterapeutka. Dá se říct, co je hlavním problémem Johanesovy generace mužů? Co u vás nejčastěji řeší?

Většinou pracuji s dětmi a jejich rodiči, takže nemám muže přímo odpozorované ze své

praxe, hodně často ale vnímám, o čem se baví padesátníci například v hospodě. Někdy mám pocit, že někteří starší muži (nerada paušalizuji) přestávají rozumět světu, mladá generace si podle nich vymýšlí nesmysly a neví, co roupama. Zapomínají, že když jim bylo šestnáct, taky se bouřili proti systému. Občas mi taky přijde, že takzvaní „stárnoucí bílí muži“ můžou mít dojem, že zavinili všechny problémy světa, takže pociťují určitou nespravedlnost a křivdu. Nemusí to být špatní lidé... možná se prostě jenom cítí být nepochopení.

Ženy jsou dnes – i když pořád je hodně co napravit – v nebývale silné pozici. Kde se nacházejí muži? Umějí se s tím vyrovnat?

Souhlasím, že je stále co napravit. Nechci mluvit za všechny muže, ale mám dojem, že mnozí můžou mít pocit bezradnosti. Co se po nás vlastně chce? Abychom vydělávali peníze, nebo se starali o děti a domácnost? Nebo máme dělat obojí? Můžu říct ženě, že jí to sluší, nebo mě za to vyhodí z práce? Co dnes znamená být „opravdovým mužem“? Mění se tradiční role a očekávání, což může vést k nejistotě. Zároveň si myslím, že se mnozí muži málo věnují tématu duševního zdraví, často mají za to, že problémy prostě nějak překonají sami, a jsou přesvědčeni, že musí být za všech okolností silní a nezranitelní. Ráda bych, aby byla moje knížka kromě jiného taky výzvou k vzájemnému naslouchání – mezi muži a ženami, rodiči a jejich dětmi, mezi generacemi. **m**